

A hideg, a havazás véget vetett a „tavaszi” munkának

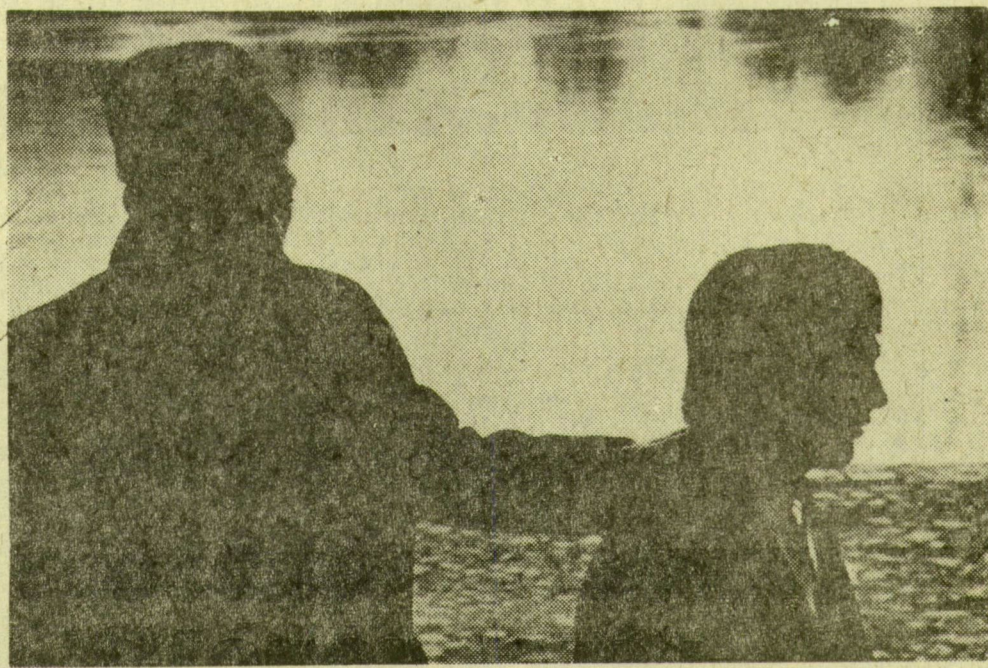
Január második felétől kezdve egészen február végéig az időjárás elkényeztette a mezőgazdászokat: országsszerűen hozzálltak a kora tavaszi növények vetéséhez, sokfelé került földbe az őszi árpa, zab, borsó és a mák magja. Az őszi vetésű növények fejtrágyázásával is előrehaladtak — mindennek azonban szinte egy csapásra véget vetett az ismét téliesre fordult időjárás, a fagyok és a havazás. Az 5—10 centis hótakaró némi védelmet nyújt az éjszakai nagyobb hidegek idején az őszi vetésű növényeknek, és valamelyest javít majd a talaj csapadék-

utánpótlásán. Mindent egybevetve azonban sem a havazásra, sem pedig az erős lehülésre nem volt „szükség”, a mezőgazdászok nagy örömmel vették volna, ha az időjárás márciusban valóban tavasziasra fordul.

A váratlan erős lehülés elsősorban a szőlősövényben és a gyümölcsösökben jelent veszélyt. A rügyek ugyanis eléggé „éltek” már, és ilyen állapotban a fagyás komoly pusztítást okozhat. Azt, hogy a február végi, márciusi erős fagyok okoztak-e termés kiesést, egyelőre nem lehet tudni.

Községi közös tanácsok a makói járásban

A Népköztársaság Elnöki Tanácsa a közelmúltban hozott határozatával több községi közös tanács szervezését rendelte el az országban. Csongrád megyében, a makói járás területén öt községet is érint a határozat: Földeák községi közös tanács néven és székhellyel Földeák és Oföldeák, Kiszombor községi közös tanács néven és székhellyel Kiszombor, Ferencszállás és Klárafalva kerül közös igazgatás alá. A határozat végrehajtásának határideje 1971. április 25., a szükséges intézkedésekről a megyei tanács vb gondoskodik.

Elutazott a bolgár küldöttség

A bolgár Könnyűipari Minisztérium küldöttsége február 25-től március 2-ig tárgyalásokat folytatott Budapesten az Építési és Városfejlesztési Minisztérium képviselőivel a két ország üveg- és finomkerámia-ipari közvetlen gazdasági és műszaki-tudományos együttműködésének fejlesztéséről.

A bolgár küldöttség kedden délután elutazott Budapestről.

A KISZ KB-titkár látogatása Szegeden

Tegnap, kedden Szegedre látogatott Főcze Lajos, a KISZ KB-titkára. Délelőtt a KISZ Csongrád megyei bizottságának titkárával aktuális ifjúságpolitikai problémákról folytatott megbeszélést, majd a KISZ KB-titkár Rózsa István, az MSZMP Csongrád megyei bizottságának titkára is fogadta. Délután az MSZMP Csongrád megyei bizottsága Oktatási Igazgatóságának újszegedi épületében levő KISZ-iskolát látogatta meg

Főcze Lajos és találkozott a KISZ megyei apparátusának tagjaival. Hasznos eszmecsere került sor, különösen az ifjúsági szervezet időszaki feladatai, a kongresszusra felkészülés tennivalói kaptak hangsúlyt.

Ma Főcze Lajos Vásárhelyre érkezik. Ismerkedik a város ifjúságának helyzetével, ellátogat a KISZ városi bizottságára, a porcelángyárba és a Szántó Kovács János Tsz-be.

Utógondozók

Mondanám, verjük nagy-dobra, keltsük hírét messzi tájakon, ~~hosszú az országban~~ itt először... s a legjobban, legerősebben is...

Mondanám, de nem mondom, mert hirtelen neki-bokrosodott lelkesedésemet eleve visszafogja egy nagyon egyszerű, nagyon tiszta mondat: „Az utógondozás nem szennáció; hiba lenne egy bontakozóban levő szervezet kezdeti lépéseit túl hangosan szétkürtölni.”

JÓ ÚTRA IGAZITSUK...

Az utógondozás nem szennáció. Az utógondozás nem lehet témája túldramatizált, agyonszínezett beszámolóknak. Az utógondozás nagyon komoly dolog. Az utógondozás...

— Jogilag, de méginkább emberileg érve, mi is ez az utógondozás?

Dossziék nyílnak, telegépet „szabályozások”, útmutatók rakódnak, egymás tetejére, majd némi tündés után elhangzik egy igen rövid definíció:

— Az utógondozás — rehabilitálás; társadalmilag hasznos emberré tétele próbárbocsátott, felfüggesztett börtönre, javító-nevelő munkára ítélt, valamint javító-intézetből, börtönből szabadult fiatalok számára. A mi munkánk, hogy a kisiklott életüket ismét jó útra igazítsuk.

Jó útra igazítsuk... Ezt az egyszerű mondatot hárman ismételték: mindazok, akik az utógondozást Szegeden meg a járásban néhány hónapja, hete immár „hivatásos partfogóként” végzik. Név szerint: dr. Nemes Attila, Ormos Tibor és Veress Sándor. Szolgálati hely szerint pedig: mindhárom az újszegedi Gyermek- és Ifjúságvédelmi Intézetből.

— Mindhárom pedagógusok vagyunk — mondja dr. Nemes Attila —, tizenhat-tizenhat, illetve Veress Sándor tizenkilenc évi gyakorlattal.

N. E.

Vázlatokat írtak, naplót vezettek még a legközelebbi közelmúltban is. Most pedig...

— ...aktákat bújunk, állásokért telefonálunk; járunk, vizes pincelakásokban, meg frissen felhúzott, sok-erkélyes, üvegfolysós emeleteken.

S ezzel már el is kezdődött a magyarázat. Először annak, hogy mit tud, vagy inkább mit is akar csinálni egy ilyen hivatásos patrónus, hivatalból kirendelt pótapa — egy ilyen utógondozó.

— Minden az aktáknál kezdődik... Ezt Ormos Tibor mondja, akik tulajdonképpen tudományos ambíciója — a gyermek- és ifjúkori személyiségzavarok iránti érdeklődése —, vezető erre a különös pályára. — Az aktáknál, amelyeket a kirendelő határozat után kinek-kinek átadnak.

Gondolná az ember, hogy az ilyen fiatalok meglehetősen esetében vékonykák, félig sem teleírtak ezek az akták.

Még hogy vékonykák?

Ormos Tibor néhány noteszlapot vesz elő, s onnan sorolja, hogy milyen ügyiratok megszövegezését kényeszerítette ki az egyik gondjaira bízott fiú. Nem később, mint kilencéves korában lopott először — autóból táskarádiót —, majd három év múlva, azaz tizenkét évesen betört, majd egy esztendő múltán verekezés közben fojtogatott, majd újabb egy évvel később, immár több munkahellyel a háta mögött, Pestre szökött, ahol lopásért, magánlaksértésért vonták felelősségre, s ítélték el felfüggesztett börtönre. Nem sokkal később újabb verekezés, garázdálkodás volt a bűne, amiért aztán már nemcsak képtelen csukódott be mögötte a börtönkapu...

— Még innen van a tizen-nyolcadik évén, de aktája máris kilóval!

MIT LEHET TENNI?

— S mit lehet, egy ilyen úrra szarab, kamaszbűnözőért hivatásos patrónusként tenni?

— Hogy mit lehet? Ami talán a legfontosabb: nagyon jól meg kell ismerni. Őt is meg a családját is. Aztán a bűnözés okait kell kikutatni: ahogy a szaknyelv mondja, az indítékokat. Miért tette, amit tett? Rossz példát követett, vagy társai sodorták a törvény elé? Mindez számtalan látogatás, sok órai beszélgetés után derül csak ki. Miként az is, hogy milyen ellenlépések lennének a leghasznosabbak. Ki kell emelni újabb bűnre csábító körülményekből a fiatalok, vagy elég csak a rá kiszabott rendszabályokat betartatni.

— Talpalás kora reggeltől késő estig... — Közben azért néhány szép órával, el nem feledhető, apró sikerekkel!

Ezt dr. Nemes Attila mondja, aki elsőként, már 1970 április óta gyakorol-

ja — úgy is mint jogász, s úgy is mint pedagógus —, ezt a semmifele mércével nem mérhető lélekmentést.

— Apró sikerek?

— Megnyugtató példák.

— Kérek egy ilyen!

— Többszöri motorkerékpár-lopásért akartak javítóintézetbe vinni egy külön-

ben tisztességgel dolgozó fiút. Mielőtt berendelték volna, elbeszélgettem vele. Tudakoltam: miért lopkodja a motorokat? Azt mondta, azért, mert annyira szereti őket. Szereti? Hát szerezzen magának egyet, de becsületesen. Beszéltem a szülőkkel is. Kértem őket, segítsék a fiukat motorhoz — a szerelés, a vezetés a mindene. Hadd szereljen, hadd vezessen! A gyerek végül is a munkahelyén maradt. Most aztán tőri magát, tanulja a KRESZ-t. A pénz pedig szépen gyűlik a saját motorjára. Vagyis — pedagógusmód fogalmazva —, a megelt cél eléréséhez nemsokára együtt lesznek az eszközök...

Kérdem, sokszor meg lehet-e találni ezeket a bizonyos, célt szolgáló eszközöket. Azt mondják, az esetek 40—50 százalékában. Kérdem, Szegeden meg a járásban sok-e az ilyen, eszközre váró eset? Mondják — s ezt már elkomorodva mondják —, hogy bizony jóval felül a százon. Csak nekik hármuknak jó 30—35 fiatalok „gazdálként” kell jönni-menni, tárgyalni, a szó szoros értelmében naphosszat.

Csak nekik hármuknak... Mert rajtuk kívül is vannak még ilyen sorspesztrák jó néhányan. Igaz, „hivatásos” minősítés nélkül, s nem is jogász, tanári diplomával — de vannak. Pedagógusok, művezetők, tévész-elemlők, apának is kiváló szakmunkások. Minősítésük egyezzen: partfogó; minden pénz nélkül vállalt tisztuk pedig nagyjából ugyanaz, mint a most „profivá” előlépett társaiké. Szegeden meg a környékén most körülbelül száz ilyen felnőtt vigyázó kér még számon, figyelmeztet, ellenőriz.

Amikor a dossziék összecusukása, az akták visszahajtogatása után mekékrem meg a három főhivatású patrónust: vigyenek el egy családlátogató, vagy éppen állásszerző útjukra, hogy munkájukat a vizes pincelakásokban, frissen felhúzott, sokerkélyes, üvegfolysós emeleteken, meg a személynézet osztályokon is lássam, tartózkodó választ kapok:

— Majd egyszer — felel!

—, az utógondozás ugyan nem újságba kívánczó valami. Nem szennáció, hanem nagyon nehéz, sok tapasztalatot, kitartást igénylő munka.

Akác László

Óceánjárókkal bővül a magyar tengerhajózás

A közelmúltban hajózási és külkereskedelmi szakembereink megvitatták, milyen mértékben célszerű és helyes hajóparkunk növelése, hogyan lehetne még jobban bekapcsolni dunai és tengeri flottánkat a nemzetközi áruszállításba. E vita során beszámoltak arról, hogy közlekedésünkben a hajózás szerepe évről évre növekszik, s az áru- és személyszállításban jelenleg már 11 százalékot képvisel. A nemzetközi forgalomban még ennél is jelentősebb a szerepe, hiszen a közlekedési vállalatok devizabevételének mintegy 17 százalékát a hajózás adja.

A folyamhajózásban jelenleg 51 tölő- és vontatóhajó vesz részt, körülbelül 40 000 lóerőnyi összteljesítménnyel, az uszályok száma pedig meghaladja a 230-at, együttesen 213 000 tonna hordképességgel. Az utóbbi években kifejlesztett tengeri flotta már 18 egységből áll, összesen 40 000 tonna szállítóképességgel.

A Dunán az elmúlt évben hajóink 23 millió tonna árut szállítottak, elsősorban a kohászatnak vasércet és kokszt, a tengeri flotta teljesítménye pedig félmillió tonna volt. Hajóink napjainkban már 25 ország kikötőiben vetnek horgonyt, s a tengerrel rendelkező országokba exportált, illetve ezekből importált áruknak mintegy 15 százalékát magyar hajók szállítják. A 6000 tonnás Budapest tengerjáró megtette első útját Dél-Amerika és Európa között, a Hungária pedig az indiai kikötőig terjeszti ki hajóflotánk hatósugarát.

A kontinensek közötti hajózás megteremtése jelentős lépés közlekedésünk életében, hiszen vállalatunk export-, illetve importforgalma a tengerentúli országokkal évi mintegy másfél millió tonnára tehető, s ebből mindössze 200 000 tonnányi árut szállítottak a magyar

hajók, ugyanakkor vállalatunk sok millió dollárt fizetnek ki a külföldi hajózási társaságoknak.

Népgazdaságunk nyersanyagigényeinek növekedésével a következő esztendőben mind több alapanyagot, elsősorban vasércet, olajat, kokszt, cementet, műtrágyát importálunk Európán kívüli országokból, így például az előzetes számítások szerint 1975-ben már körülbelül félmillió tonna foszfátot vásárolunk az észak-afrikai államoktól. E szállítások lebonyolításában fontos feladat vár majd arra a két, egyenként 12 700 tonnás tengerjáró hajóra, amelyeket a Szovjetunióból vásárolunk, s a program szerint 1972-ben, illetve 1973-ban állítunk forgalomba. Hajózási szakembereink ennél nagyobb, 23 000 tonnás hajók beszerzését is célszerűnek tartják, s foglalkoznak azzal a gondolattal, hogy a következőkben ilyen, immár nagy teljesítményű vízijárművekkel

fejlesztik mélytengeri flottánkat.

A IV. ötéves terv folyamán a dunai hajózás korszerűsítése is tovább folyik, újabb két- és háromezer lóerős tolóhajókat állítanak forgalomba, és 30 000 tonnával bővítik a folyami hajóteret. Megkezdődik a csepeli szabadkikötő teljes rekonstrukciója is, amely fokozatosan a nemzetközi vízi úthálózat egyik fontos állomásává épül majd ki. A Majna-Rajna-csatorna tervezett megnyitása újra előtérbe helyezte a Duna-Tisza-csatorna megépítésének ügyét is. Így a kontinens-vízi úthálózatán a szabványosított külföldi hajók mellett az 1350 tonnás magyar hajók is fokozottabban bekapcsolódhatnak a forgalomba. A hajózható Duna-Tisza-csatorna megépítésével újabb nagy mennyiségű áruszállítást lehetne átterelni a vasútról a gazdaságosabb vízi útra.

N. E.

Teljes a tűzelőválaszték, bőséges a készlet

A hét végén kezdődik a SZOT-tűzelőakció

Legalább 15 000 vagon tűzelőt megtakarított a februári enyhe időjárás. A tűzelőkereskedelem első köthónapi forgalma ugyanis mintegy 15 százalékkal alatta maradt annak, mint amit a két téli hónapra — természetesen hidegebb időre — terveztek.

Az évet igen jó, 69 000 vagonos készlettel kezdte a tűzelőkereskedelem. A vártnál kisebb forgalom eredményeként országsszerte még most is bőséges a készlet, s szinte teljes a választék.

A Belkereskedelmi Mi-

nisztérium illetékes osztályán elmondották, hogy márciusban szeretnék több tűzelőt értékesíteni, s ennek érdekében a vállalatok foglalkoznak azzal, hogy a múlt évihez hasonlóan kedvezményes akciói szervezzenek. A forgalom növeléséhez hozzájárulhat az is, hogy a kedvező készletek alapján, s a jó idő reményében, korábban kezdik a SZOT-tűzelőakciót.

A SZOT-tal egyetértésben 850 millió forint értékben 1,1—1,2 millió utalványt bocsátanak ki. A múlt es-

ben egyébként a vásárlók egymilliót sem váltottak be. Az akcióra már felkészült a tűzelőkereskedelem.

A vállalatok egyébként már 154 000 SZOT-tűzelőutalványt vettek át, s ha szétosztják, a hét végén megkezdődhet az utalványok beváltása. A minisztériumban elmondották azt is, hogy a nyugdíjintézet ugyancsak a szokásosnál jóval korábban, március végéig, ígérte a SZOT-utalványok kiadását, így a nyugdíjasok is a teljes tűzelőválasztékból kaphatnak.